

Arrest

nr. 71 179 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 27 december 2007 België binnen en dient een asielaanvraag in op 8 januari 2008.

Op 28 juli 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 november 2008 nr. 18 818 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Bij beschikking van de Raad van State van 14 januari 2009 nr. 3859 wordt het cassatieberoep tegen dit arrest toelaatbaar verklaard.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arrest van de Raad van State van 23 april 2010 nr. 203.243 wordt het arrest nr. 18 818 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

Op 4 oktober 2010 trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing van 28 juli 2008 in.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2010 nr. 49 909 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 oktober 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd worden.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 maart 2011 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 15 maart 2011 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 24 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat gekend is onder het rolnummer 71 423.

Op 29 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 29 augustus 2011 dient verzoeker per fax een aanvulling in op deze aanvraag.

Op 29 augustus 2011 dient verzoeker per fax een aanvulling in op deze aanvraag.

Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

A. M. (RR (0) 80.11.25 455-67), geboren op (...) te (...)

Nationaliteit : Iran

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied , het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een medisch getuigschrift over gedateerd op 20.05.2011. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB

van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van die standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 29.06.2011, dus na de invoegingstreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 15.03.2011) en ter kennis gebracht op 16.03.2011 en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL : Schending de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht.

De materiële motiveringsplicht in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat de verwerende partij stelt dat het medisch attest dat door verzoeker bij zijn aanvraag 9ter gevoegd werd geen "standaard medisch attest" is dat werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 24 januari 2011).

Het medisch attest dat bij de aanvraag werd gevoegd bevat in elk geval de nuttige vermeldingen die noodzakelijk zijn voor het behandelen van de verblijfsaanvraag. Het ingediende medisch attest vermeldt duidelijk de ziekte waaraan verzoeker lijdt, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. In die zin beantwoordt het medisch attest dan ook volledig aan de ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er werd een manifeste beoordelingsfout gemaakt en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Bij aanvulling van 29 augustus 2011 werd het type medisch attest zoals bepaald in het KB van 24 januari 2011 aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt.

Op dat moment werd het verzoek nog niet in behandeling genomen.

Pas op 9 september 2011 werd een beslissing genomen over de aanvraag tot machtiging van verblijf.

Uit de wet blijkt niet dat het standaard medisch attest op het moment van de aanvraag moet worden bijgevoegd.

De wet bepaalt:

'De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.'

Verzoeker maakte samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst. Het medisch attest dat hij bij zijn aanvraag voegde, is uitgebreider dan het door het KB van 24 januari 2011 gevoegde attest.

Verder maakte hij een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning. Hij maakte dit over op 29 augustus 2011.

In elk geval was het attest in het dossier aanwezig op moment dat een beslissing werd genomen.

Verzoeker heeft een medisch attest neergelegd tezamen met zijn initiële aanvraag. Hij voegde later een standaard medisch attest toe.

Verzoeker meent dat alle elementen, zowel vormelijk als inhoudelijk in het dossier aanwezig waren, zodat de aanvraag kon behandeld worden. De aanvraag onontvankelijk verklaren is dan ook een manifeste beoordelingsfout."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard om reden dat het door verzoeker overgemaakte medisch attest niet werd opgesteld conform het standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 24 januari 2011). De verwerende partij laat verder gelden dat de stelling dat het door verzoeker voorgelegde medisch getuigschrift gelijkenissen vertoont met het bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 voorgescreven medisch attest en dat het alle voor de behandeling van de regularisatieaanvraag noodzakelijke elementen bevat, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen standaard medisch getuigschrift werd gebruikt. Volgens de verwerende partij kan het medisch attest dat verzoeker op 29 augustus 2011 heeft voorgelegd evenmin in aanmerking worden genomen omdat dit niet werd voorgelegd bij de aanvraag.

Verwijzend naar artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid exclusief bevoegd is de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk te verklaren. Volgens de verwerende partij komt het de gemachtigde niet toe het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf overgemaakte medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken, doch dient hij na te gaan of het medisch attest voldoet aan de bij wet gestelde vormvereisten, met name of de aanvraag een standaard medisch getuigschrift bevat zoals voorzien door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 en of dit medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. De verwerende partij betoogt dat het dossier slechts voor advies wordt overgemaakt aan de raadgevende arts indien aan voormelde voorwaarden is voldaan. Het medisch getuigschrift dient dan ook bestemd te zijn voor de gemachtigde van de staatssecretaris.

De verwerende partij besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestuur de wettelijke voorschriften niet zou moeten naleven. Volgens de verwerende partij legt de wetgever immers een duidelijke niet te omzeilen verplichting op waaromtrent geen beoordelingsmarge bestaat. Het gelijkheidsbeginsel zou mogelijks worden geschonden, indien het door verzoeker voorgelegde medisch getuigschrift toch zou worden aanvaard.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgescreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft op 29 juni 2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het door verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde medisch attest niet werd opgesteld conform het standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

In het middel betoogt verzoeker dat het door hem bij zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde medisch getuigschrift volledig beantwoordt aan de *ratio legis* van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker vermeldt het medisch attest d.d. 20 mei 2011 immers duidelijk de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het medisch getuigschrift dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voegde, is bovendien uitgebreider dan het bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 voorgeschreven medisch attest. Verzoeker stelt verder dat op 29 augustus 2011 een bijkomend standaard medisch getuigschrift zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens verzoeker waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing alle vormelijke en inhoudelijke elementen in het dossier aanwezig, zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen behandeld kon worden. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt immers niet dat het standaard medisch getuigschrift bij de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden gevoegd. De aanvraag onontvankelijk verklaren getuigt dan ook van een manifeste beoordelingsfout.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 29 juni 2011 per aangetekend schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken werd verstuurd. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat op 29 augustus 2011 een aanvullend stuk aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd bezorgd per fax, met name een medisch getuigschrift d.d. 23 augustus 2011. In het begeleidend schrijven wordt expliciet verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 29 juni 2011. Tevens wordt de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht "*het document aan het dossier van [verzoeker] te willen voegen en er rekening mee te houden.*". Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard om reden dat het bijgevoegde medisch attest d.d. 20 mei 2011 niet werd opgesteld conform het standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

De Raad wijst er vooreerst op dat het medisch getuigschrift dat verzoeker bij zijn oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft voorgelegd inderdaad niet werd opgesteld conform het standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het ingediende medisch attest voorziet een vermelding van de ziekte, haar graad en ernst en de behandeling, maar stemt verder zowel inhoudelijk als vormelijk niet overeen met het door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 voorgeschreven standaard medisch getuigschrift. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat gebruik werd gemaakt van het standaard medisch getuigschrift; het overgemaakte medisch attest d.d. 20 mei 2011 voldoet immers geenszins aan de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden.

De Raad laat verder gelden dat een aanvullend medisch getuigschrift aan de verwerende partij werd overgemaakt vooraleer deze een beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet had genomen. De Raad stelt vast dat dit medisch attest, met uitzondering van de hoofding, inhoudelijk volledig overeenstemt met het standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het ingediende medisch attest voorziet de mogelijkheid om duidelijk de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden. Het ingediende medisch attest beantwoordt volledig aan de *ratio legis* van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat in de hoofding van het ingediende medisch attest tussen de woorden "*bestemd voor*" en de woorden "*de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken*", de woorden "*de adviserende arts van*" werden gevoegd, laat op

zich niet toe te besluiten dat het aangebrachte medisch attest geen standaard medisch getuigschrift is zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals bedoeld door de wetgever (cf. Ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0771/001, 147).

De verwerende partij kan in de nota met opmerkingen dan ook niet dienstig voorhouden dat het door verzoeker op 29 augustus 2011 overgemaakte medisch attest niet kan worden beschouwd als een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat de opmaak van het ingediende medisch getuigschrift verschilt van het bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 voorgeschreven medisch attest, laat op zich namelijk niet toe te besluiten dat geen gebruik zou zijn gemaakt van het standaard medisch getuigschrift.

De Raad merkt voorts op dat in het begeleidend schrijven van 29 augustus 2011 uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het O.V.-nummer van verzoeker alsook van een aantal persoonsgegevens. Er kan derhalve worden gesteld dat het medisch getuigschrift *d.d.* 23 augustus 2011 bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 juni 2011 werd gevoegd en bijgevolg als een integraal onderdeel van deze aanvraag dient te worden beschouwd. Deze aanvulling van 29 augustus 2011 bevindt zich in het dossier.

In het licht van het voorgaande is de Raad de mening toegedaan dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was voldaan aan ontvankelijkheidsvoorwaarde van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing lag immers een medisch getuigschrift voor dat behoudens de hoofding, volledig gelijklopend is aan het standaard medisch attest en dat, weliswaar op een later tijdstip, bij de aanvraag om machtiging tot verblijf was gevoegd. De Raad wijst er dienaangaande op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur op het ogenblik van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen. Aangezien de verwerende partij niet alle elementen die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aanwezig waren in het administratief dossier, in overweging heeft genomen, is de Raad bijgevolg van mening dat de verwerende partij niet op grond van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen dat de aanvraag niet vergezeld ging van het standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (Verslag over het wetsontwerp houdende diverse bepalingen, *Parl.St.* Senaat 2010-11, nr. 5-609/5) kan worden afgeleid dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een standaard medisch getuigschrift moet worden voorgelegd. Er wordt evenwel nergens expliciet gesteld dat dit medisch attest uitsluitend kan worden voorgelegd op het moment van het indienen van de aanvraag. Noch uit de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch uit de memorie van toelichting bij voornoemde bepaling blijkt dat het uitgesloten zou zijn een ontbrekend document toe te voegen aan een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf voordat het bestuur een beslissing heeft genomen.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET